

INWALID

PISMO DLA SPRAW INWALIDZKICH

Wychodzi raz na miesiąc jako bezpłatny dodatek do „Katolika” i „Górnoślązaka”.

„Jeżeli Ojczyzna jest matką, to inwalidzi winni być najbardziej miłowanymi jej dziećmi.”

Wszelkie listy i korespondencje należy adresować: „KATOLIK POLSKI” w Katowicach.

Katowice, 22-go października 1925.

Projekt zmiany statutu Spółki Brackiej w Tarn. Górach.

Walne Zebranie Spółki Brackiej, które odbyło się w dniu 18. lutego roku bieżącego uchwaliło pierwszy statut dla Spółki Brackiej w Tarnowskich Górach. Termin, od którego statut miał mieć moc obowiązującą, ustanowiono na dzień 1. kwietnia r. b.

Wyższy Urząd Górniczy, jako władza nadzorcza Spółki zatwierdziła statut urzędowo dnia 21. lipca r. b.

Tymczasem okazała się potrzeba niektórych zmian i uzupełnień statutu. Wybrano przeto Komisję, która zbadała szczegółowo braki i omyłki statutu i która na podstawie swych badań proponowała następnemu Walnemu Zebraniu do uchwalenia następujące w statucie zmiany:

1. Artykuł 8. obecnie obowiązującego statutu brzmi:

„Osoba, urlopowana przez posiadacza Zakładu Brackiego z zatrudnienia uzasadniającego członkostwo, która nie stała się członkiem innej brackiej, względnie ustawowej kasy chorych kraju, pozostaje członkiem kasy chorych Spółki Brackiej ze wszystkimi, tak dla posiadacza zakładu jako i dla niego samego z tego wynikającymi prawami i obowiązkami, jednakże nie dłużej, jak do końca trzeciego miesiąca od początku urlopu. Od początku czwartego miesiąca uważa się stosunek członkostwa za rozwiązany.

Komisja statutowa proponuje, aby najdłuższy czasokres urlopowania wynosił nie trzy, ale 6 miesięcy i że dopiero z początkiem siódmego miesiąca od zapoczątkowania urlopu, stosunek członkostwa do Spółki Brackiej byłby rozwiązany.

2. Artykuł 18. statutu brzmi:

„Jeżeli w nagłych wypadkach trzeba było zawezwać lekarza, który do Spółki Brackiej nie stoi w żadnym stosunku umownym, winien członek, niezwłocznie po udzieleniu mu pierwszej pomocy przez tegoż lekarza, udać się celem dalszego leczenia do lekarza właściwego, względnie wyznaczonego mu przez Administrację Spółki Brackiej. Niewłaściwemu lekarzowi winien chory oświadczyć i na jego życzenie udowodnić, że jest członkiem, względnie dalej ubezpieczonym w kasie chorych Spółki Brackiej.

Komisja statutowa proponuje, aby obowiązek członków zgłaszania się w takich wypadkach u lekarza Spółki Brackiej, rozciągnięto także i na rodziny członków.

3. Do artykułu 21. proponuje Komisja statutowa następującą zmianę: piąty stopień zarobkowy oblicza się od 4,50 zł. do 5 zł., a zaś stopień 6. od 5 zł. zarobku dziennego. Najwyższy przeto stopień zarobkowy osiągnąłby już członek, zarabiający 5 zł. dziennie.

4. Artykuł 22 ustęp 2 statutu brzmi:

„Grosz chorego wynosi połowę miarodajnego zarobku podstawowego. O ile choroba jest spowodowana wypadkiem zawodowym, podwyższa się grosz chorego od początku piątego aż do upływu trzynastego tygodnia na rachunek pracodawcy albo właściwej instytucji ubezpieczeń od wypadków o jedną szóstą miarodajnego zarobku podstawowego. Grosz chorego płaci się za każdy dzień pracy od czwartego dnia choroby o ile i jak długo choroba połączona jest z niezdolnością do pracy. Jeżeli choroba dłużej trwa niż jeden tydzień, lub jest spowodowana wypadkiem zawodowym, wtedy płaci się grosz chorego za wszystkie dni pracy od pierwszego dnia niezdolności do pracy, a ponadto za te niedziele i święta, w których niezdolność do pracy trwa bez przerwy.”

Komisja dla zmiany statutu proponuje płacenia grosza chorego, aby grosz chorego wynosił nie połowę, ale 0,6 miarodajnego zarobku podstawowego.

5. Ustęp z tego samego artykułu brzmi:

„Zasilek domowy wynosi 0,3, a jeżeli członek w swym gospodarstwie domowym utrzymuje całkowicie lub przeważnie więcej niż jedno dziecko względnie pasierba, 0,4 miarodajnego zarobku podstawowego.”

Komisja dla zmiany statutu proponuje podwyżki i to: 0,3 na 0,4, a z 0,4 na 0,5.

6. Ustęp 3 tegoż samego artykułu przewiduje płacenie 0,1 miarodajnego zarobku podstawowego jako grosza kieszonkowego. Komisja poleca podwyższenie tego grosza na 0,2 zarobku podstawowego.

7. Artykuł 23 dotychczasowej ustawy przepisuje, że o ile okres pobierania grosza chorego obejmuje czas, w którym się tylko opieki nad chorym udziela, tego czasu najwyżej 13 tygodni do okresu pobierania grosza chorego policzać można. Komisja proponuje podwyższyć ów czasokres do 20 tygodni.

8. Ustęp 4 artykułu 27 statutu który brzmi:

„Osoby z rodziny, mieszkające względnie przebywające w kraju poza okręgiem kuracyjnym, otrzymują, o ile one same nie są ubezpieczone na wypadek choroby, jako odszkodowanie za udowodnione koszty leczenia przez lekarza, nie stającego

w stosunku umownym do Spółki Brackiej, połowę tego, co przysługuje lekarzowi wedle najwyższych stawek taksy lekarskiej, obowiązującej dla jego miejsca zamieszkania, jakoteż połowę kosztów za lekarstwo, okulary, opaski przepuklinowe i inne drobniejsze środki lecznicze przepisane przez aprobowanego lekarza", — ma wedle propozycji komisji statutowej otrzymać następujące brzmienie:

„Osoby z rodziny mieszkające względnie przebywające w kraju poza okręgiem kuracyjnym, otrzymują przysługujące im świadczenia od tej brackiej kasy chorych, w której leży ich miejsce zamieszkania, lub jeżeli ono nie leży na obszarze żadnej brackiej kasy chorych, przez miejscowe względnie powiatowe kasy chorych.“

9. Do ustępu 8 artykułu 27 ma być dalszy nowy ustęp dołączony następującej treści:

„Dla udzielania pomocy położnej dla żon członków tworzy się obwody położnic. Wypłata odszkodowania za pomoc położną uskutecznia się przez Spółkę Bracką według stawek obowiązujących w Województwie i odciąga się w zasiłku dla położnic przekazanego.“

10. Artykuł 31 dotychczasowego statutu brzmi:

„1. Wszelkie prawa do świadczeń z kasy chorych ustają z ukończeniem członkostwa względnie dalszego utrzymania ubezpieczenia według § 11 o tyle, o ile nie należy udzielać,

a) pośmiertnego w ciągu jednego roku po ustaniu pomocy dla chorych stosownie do przepisów w § 26 ust. 2 wzgl. § 34 ust. 2,

b) pomocy położowej dla osób z rodziny po śmierci ubezpieczonego, stosownie do przepisu w § 28 ust. 3 albo

c) świadczeń przy nastaniu wypadku ubezpieczeniowego w ciągu 3 tygodni po utracie członkostwa wedle § 34.

2. Prawo do pomocy dla chorego przy chorobach, powstałych w 2 lub 3 tygodniu po wystąpieniu, ustaje bez ujmy dla praw z § 34, jeżeli członek występuje ze zatrudnienia uzasadniającego obowiązek (§ 5) wzgl. uprawnienie do ubezpieczenia (§ 8), o ile nie doniesie w ciągu jednego tygodnia, że dalej utrzymuje ubezpieczenie ani nie płaci przepisanych składek w pełnej wysokości (§ 9).“

Komisja proponuje, aby w ustępie 1 c liczbę trzy zmienić na sześć tygodni, a w ustępie 2 zdanie „w 2 lub 3 tygodniu“ zmienić na „w piątym lub szóstym tygodniu.“

11. Artykuł 34 statutu określa w ustępie 1 zapomogi w razie choroby, podczas bezrobocia i ogranicza pobieranie grosza chorego jak następuje:

„1. Jeżeli członkowie występują z powodu bezrobocia ze zatrudnienia, uzasadniającego obowiązek wzgl. uprawnienie do ubezpieczenia, a byli w poprzednich 12 miesiącach przez przynajmniej 26 tygodni lub bezpośrednio przedtem przez przynajmniej 6 tygodni w brackich wzgl. innych ustawowych kasach chorych w kraju ubezpieczeni, wówczas zachorują, póki przebywają w kraju, we wypadkach ubezpieczeniowych, które zdarzą się podczas bezrobocia i w ciągu 3 tygodni po wystąpieniu, prawo

a) do pomocy dla chorych wedle §§ 14—23 z wyjątkiem kieszonkowego i z ograniczeniem pobierania grosza chorego za dni pracy od czwartego dnia choroby, nadto zasiłku domowego na 0,25 miarodajnego zarobku podstawowego za dni pracy od czwartego dnia choroby,

b) do pomocy położowej stosowanie do §§ 24 i 25 z ograniczeniem świadczeń gotówkowych, wynikającym l litery a),

c) do 0,8 pośmiertnego stosownie do § 26,

d) do pomocy położowej dla osób z rodziny stosownie do § 28.

Komisja proponuje zmiany ustępów pod literami a), b), i c) jak następuje:

„a) do pomocy dla chorych wedle §§ 14—23,

b) do pomocy położowej stosownie do §§ 24 i 25,

c) do pośmiertnego stosownie do § 26.“

12. Artykuł 38 statutu: „Jeżeli członek pobiera grosz chorego równocześnie z innego ustawowego ubezpieczenia, wtedy obniża się tenże zasiłek płatny wedle § 22 ustęp 2 o tyle, by łączne pobory grosza chorego otrzymywane przez ubezpieczonego nie przekraczały przeciętnej kwoty jego dziennego zarobku“ proponuje komisja zupełnie skreślić.

13. Ustęp 3 artykułu 39 statutu określa płacenie i policzenie renty od wypadku podczas leczenia w lecznicach p. i. jak następuje:

„Jeżeli instytucja ubezpieczeń od wypadku udziela leczenia szpitalnego, wtedy żąda się odszkodowania za świadczenia z kasy chorych do wysokości pełnej renty wypadkowej.“

Komisja proponuje policzenie renty wypadkowej w takich razach tylko do połowy.

(Proponowane zmiany świadczeń kasy pensyjnej podamy w przyszłym numerze „Pracy“. — Red.)

—o—

Proces górnika z Knappschaftem Gliwickim.

Górnik p. Jakób Morawiec, zamieszkały w Suchej Górze w Woj. Śląskiem, pracował długie lata na kopalni „Neue Viktoria“ na Śląsku Opolskim i płacił składki do kasy pensyjnej „Oberschlesischer Knappschaft“.

Przy redukcji robotników zwolniono z pracy między innymi także i p. Morawca, radząc mu przytem, aby ubiegał się o pensję inwalidzką na starość, albowiem wypełnił wszystkie warunki, jakich artykuł 26 Reichsknappschaftsgesetz od członka knappschaftu gliwickiego wymaga.

Początkowo Spółka Bracka w Gliwicach wcale nie chciała przyznać p. Morawcowi prawa do pensji, dopiero na zażalenie, wystosowane przez sekretarza naszego biura obrony prawnej p. Musioła, doniosła p. Morawcowi, że za jego 30 lat i 3 miesiące wynoszące starzeństwo przysługuje mu 62 marek pensji i 40 fen. dodatku dla dzieci, że jednak pensja ta nie może mu być wypłacana, albowiem składa się ona przeważnie z dodatków drożyźnianych, których według artykułu 31, ustęp 2 Reichsknappschaftsgesetz wypłacać nie wolno, dopóki rentobiorca dobrowolnie przebywa zagranicą.

Przeciw temu orzeczeniu Spółki Brackiej w Gliwicach wniesiono odwołanie do Wyższego Urzędu Spółki Brackiej w Wrocławiu, z żądaniem płacenia pensji. Przewodniczący Wyższego Urzędu za wyrokował w przedstępnym orzeczeniu, jak następuje:

„Odwołanie przeciw doniesieniu Wydziału Górnośląskiego Knappschaftu w Gliwicach z dnia 27. marca 1925 r., w przedmiocie płacenia pensji

inwalidzkiej, włącznie dodatku drożyźnianego, odrzuca się z następujących powodów:

Według paragrafu 31 ustęp drugi Prawa Knap-schaftowego Rzeszy (Reichknappschaftsgesetz) nie wolno wypłacać dodatku drożyźnianego obcokrajowcom, mieszkającym za granicami Niemiec. Na Wyjątki powzalać może minister pracy, w porozumieniu z Radą Rzeszy.

Według § 61 ustęp 1 tej samej ustawy spoczywa prawo pobierania zapomóg bieżących tak długo, dopóki uprawniony do pobierania zapomóg dobrowolnie i stale przebywa zagranicą.

Według par. 62 tej samej powyżej wzmiankowanej ustawy może rząd Rzeszy znieść te wyjątkowe przepisy prawne wobec niektórych obwodów zagranicznych, jeżeli obwód zagraniczny gwarantuje wypłaty zapomóg obywatelom niemieckim. Wobec rentobiorców w Polsce zamieszkałych nie mógł Rząd Rzeszy dotąd znieść wyjątkowych przepisów par. 31 ustęp 2 i par 61 ust. 1 Prawa Knap-schaftowego Rzeszy, ponieważ zobopólnosc (wzajemność) ze strony Polski nie jest zapewniona.

Artykuł 177 ustęp 1 Polsko-Niemieckiej Konwencji Górnośląskiej, zawartej w Genewie dnia 15. maja 1922 r. (W rozumieniu par. 205 lit. a ust. 1, ustępu 3, par. 214 ust. 1 nr. 2, par. 216, paragrafów 217, 218 i 221 niemieckiej Ordynacji Ubezpieczeniowej, część polska i niemiecka obszar plebiscytowego nie będą uważane w stosunku wzajemnym jako „zagranica“ [Ausland]), na który się skarżący odwołuje, przestał już obowiązywać od lutego 1923 r., t. j. od czasu, gdy markę niemiecką, jako jedyny środek płatniczy po stronie Polski wycofano. Żądanie skarżyciela, wypłacenia mu pensji inwalidzkiej włącznie dodatku drożyźnianego, mimo przebywania jego za granicą, sprzeciwia się przepisom ustawowym i nie może zostać uwzględnionem.

Przeciwko powyższemu orzeczeniu Wyższego Urzędu Ubezpieczeniowego w Wrocławiu wniósł p. Morawiec o rewizję takowego do Najwyższego Urzędu Ubezpieczeń Społecznych w Berlinie, żądając zniesienia zaczepionego orzeczenia. Przez z górą 30 lat płacił p. Morawiec składki do Górnośląskiego Knap-szaftu i teraz niczego więcej nie żąda jak wypłacenia mu pensji inwalidzkiej za wszystkie spełnione swe obowiązki wobec knap-szaftu.

—0—

Krzywdza inwalidzka w Rosji sowieckiej.

Gdyby chciano wierzyć wzniosłym dekretem sowieckim o opiece państwa nad inwalidami, to możnaby sądzić, że najlepiej powodzi się inwalidom w Rosji. Tymczasem coraz to częściej dochodzą wieści o wielkich nadużyciach, jakich członkowie partii komunistycznej dopuszczają się przy kierownictwie urzędami i przedsiębiorstwami inwalidów bezpartyjnych.

Ostatnio wykryto w Żytomierzu planowe nadużycia, krzywdzące organizacje inwalidzkie. Wyszło na jaw, że dochody z przedsiębiorstw ofiar wojny obłożyli partyjni „prywatnym“ podatkiem komunistycznym w wysokości 50 procent zysku. Zarobkiem tym dzielili się komuniści w ciągu 3 lat, podczas gdy inwalidzi przymierali z głodu i popełniali tak w Żytomierzu częste samobójstwa.

Właśnie samobójstwa te stały się przyczyną zjawienia się kontroli R. K. I. (robotniczo-chłopska

inspekcja), która aresztowała wszystkich partyjnych komunistów, zarządzających sprawami i interesami inwalidzkimi w okręgu żytomierskim.

Afera ta dała bardzo obfity materiał prokuratorowi. Tymczasem okazało się, że metody okradania i wyzyskiwania inwalidów przez przedstawicieli partii komunistycznej są praktykowane na całym terenie sowiektów. Przeciw temu zaprotestowała R. K. I., opierając się na tem, że niema żadnego dekretu, na mocy którego członkowie partyjni, delegowani do pilnowania bezpartyjnych organizacji społecznych, mieliby prawo zabierać na swoją własność połowę środków materialnych inwalidów. Afera ta skompromitowała komunistów w oczach najszerzszych mas ludności.

Inwalidzi w Belgji.

Bodaj, że najlepiej została uregulowana sprawa inwalidów w Belgji. Inwalidzi belgijscy w znacznej swej większości mają zapewniony zupełnie znośny byt.

Dzieje się to, dzięki nad wyraz wydatnej działalności narodowej opieki nad inwalidami, której okrerowe komitety zaopatrują inwalidów w protezy, wyszukują im zajęcia, ułatwiają przez stosowanie zasiłków i pożyczek założenia warsztatów pracy, wreszcie udzielają opieki lekarskiej, przyczem nawet na półóg żony inwalida dostaje specjalny zasiłek. Nadto tym żołnierzom, których domostwa zostały w czasie wojny zburzone, państwo odbudowuje ich siedziby.

Należy zanaczyć, że inwalidzi w Belgji, mających więcej niż 30 procent niezdolności do pracy, otrzymali specjalne odznaki inwalidzkie, na widok których wojskowi zobowiązani są salutować. Do szewronów za front oraz odznak przywiązane są renty.

Tak to społeczeństwo kulturalne i świadome krwawych wysiłków żołnierza — okazuje mu swą wdzięczność.

Drobne wiadomości.

— I. Kongres opieki społecznej. W końcu czerwca r. b. w Veissingen w Holandji odbył się pierwszy międzynarodowy kongres opieki społecznej w przemyśle. W skład przedstawicieli 18 państw, reprezentowanych na kongresie, wchodzili: sekretarze socjalni, opiekunki fabryczne, politycy społeczni i doradcy przemysłowi (Industrieberater). Oprócz szeregu interesujących sprawozdań, omawiających ustawodawstwa socjalne poszczególnych państw, obszerny program kongresu obejmował wykłady i dyskusje w sprawach szkolenia zawodowego robotników, wyboru zawodu, reprezentacji robotniczej, opieki społecznej w fabrykach i psychotechniki. Zasadniczym tematem obrad było połączenie kwestji poprawy stosunków robotniczych w przedsiębiorstwach z zagadnieniem powiększenia produkcji. Uczestnicy kongresu wychodzili ze założenia, że bez zmiany stosunku robotnika do pracy, pracodawcy i przedsiębiorstwa nie da się nigdy powiększyć do możliwego maximum produkcji przemysłowej. Stosunek ten zaś wtedy się zmieni, gdy nauka, kierownictwo praktyczne, opieka w pracy przemysłowej i porada w wyborze zawodu będą ściśle z sobą współpracować. Kongres postanowił utworzyć międzynarodowe zjednoczenie, mające na celu studjowanie i popieranie zadowalniających stosunków oraz zdrowych warunków robotniczych w przedsiębiorstwach fabrycznych.

— Kiedy inwalidzi doczekają się poprawy bytu? W odpowiedzi na interpelację w sprawie poprawy bytu inwalidów wojennych co do przyznania im skapitalizowanej renty inwalidzkiej, donosi ministerstwo pracy i opieki społecznej w porozumieniu z ministerstwem skarbu, że ogólny stan finansowy państwa nie pozwolił w budżecie na rok 1925 wstawić żadnej kwoty celem wykonania artykułu 28 ustawy z dnia 18. marca 1921 r. O ile jednak stan finansowy państwa się poprawi, ministerstwo obiecuje wystąpić z wnioskiem wstawienia w preliminarzu dodatkowym na rok 1925 kwoty półtora miliona złotych na pokrycie wydatku, związanego z kapitalizacją renty inwalidzkiej dla tych inwalidów, którzy wnieśli podania.

— **Zaopatrzenie inwalidów wojennych zamieszkałych zagranicą.** W nr. 94 „Dzienniku Ustaw” ogłoszono rozporządzenie w sprawie zaopatrzenia inwalidów wojennych, zamieszkałych zagranicą, w myśl którego inwalidzi, zamieszkali stale za zezwoleniem władzy zagranicą, nie dłużej jednak jak jeden rok, mogą korzystać ze świadczeń, objętych art. 4 lit. a, b, c, d, f ustawy o zaopatrzeniu inwalidów (t. j. renta inwalidzka, dodatki do renty, zapomoga pogrzebowa, zaopatrywanie w aparaty ortopedyczne). Ze świadczeń zaś innych, jak leczenie, szkolenie i opieka społeczna mogą inwalidzi, mieszkający zagranicą, korzystać jedynie wtedy, jeżeli między Polską a państwem, w którym inwalida przebywa, zawarta została w tym przedmiocie osobna umowa. Władzą powołaną do udzielania zezwoleń na pobyt zagranicą, jest minister skarbu.

—o—

— **Z ruchu inwalidzkiego.** W czwartek, dnia 24. września, odbyło się w Domu Ludowym w Królewskiej Hucie zebranie „Zjednoczenia inwalidów i pozostałych wojennych”. Po przeczytaniu protokołu oświadczone, że ukazały się już przepisy wykonawcze ustawy inwalidzkiej dla całej Polski. Przejrzeć takowe można w biurach Związku w Katowicach. Przepisy dotyczące polskiej części Górnego Śląska nie zostały jednakowoż dotychczas wydane. Od 1-go kwietnia b. r. weszła w życie ustawa zaopatrzeniowa, chociaż przepisy wykonawcze z niemieckiego na polskie jeszcze nie mają mocy obowiązującej. Zapomogi dla rodzin będą nadal od 60-go roku życia bez poprzedniego badania udzielane, poniżej 60. roku życia jednakowoż należy dostarczyć zaświadczenie, że zachodzi wypadek 66⅔ proc. niezdolności do pracy. Zupelna spłata renty może również nastąpić. Wchodzi ona jednakowoż w rachubę tylko za przeciąg czasu od 6 do 20 miesięcy. Dalej doniesiono, że dodatki dla ciężkoposzkodowanych jak i dodatek kwalifikacyjny od 1. stycznia 1926 r. ustalony będzie na podstawie złotego. Tymczasem nie będą uskutecznione żadne badania lekarskie, chyba tylko w tym wypadku, o ile okaże się konieczna potrzeba. Z ministerstwa zrobiono przyrzeczenie, że wkrótce oprócz renty będzie można również pobierać zapomogi od bezrobocia. Dalej doniesiono, że udało się wysłać 500 dzieci członków na kurację 4- do 6-tygodniową. Następnie przeczytano polską i niemiecką ustawę zaopatrzeniową, zastanawiając się nad różnicami, jakie między nimi istnieją. Ku końcowi inwalidzi pozostali wojenni wnieśli rezolucję, domagając się na gwiazdkę zaliczki w wysokości renty. Informacji udziela się każdego poniedziałku pomiędzy godz. 6 a 8 wieczorem w Domu Ludowym w Król. Hucie.

—o—

— **Ze Zjazdu F. i d. a.c'u.** Tegoroczny Zjazd międzyaljanckiego Związku Inwalidów wojennych, który się odbył w Rzymie, miał przebieg bardzo udatny. Przyczyniła się do tego śliczna pogoda, jaka w czasie Zjazdu panowała w Rzymie, oraz gościnność „wiecznego miasta”. Organizacja samego Zjazdu była wprost wzorowa. Imieniem Polski wzięli udział w zjeździe: wiceprezydent F. I. D. A. C'u, dr. Śliwiński (prezydent Bydgoszczy), pos. Bigoński i redaktor Edward Ligocki. Reprezentanci Polski byli przyjmowani ze szczególną uprzejmością. Zjazd odbywał bardzo pracowite posiedzenia przeróżnych komisji, wśród których na szczególną uwagę zasługują obrady komisji „pour la paix” (dla pokoju). Na komisji tej red. Ligocki przedstawił imieniem Polski wniosek, aby wszystkie narody uprzytomniły sobie, iż Niemcy bezustannie się zbroją, aby napaść przedewszystkiem na Polskę i właśnie z tego powodu wszędzie narody muszą jaknajbardziej stanowczo stanąć siłą na straży traktatu wersalskiego. Wniosek ten został przyjęty jednogłośnie z wielkim entuzjazmem.

—o—

Biuro obrony prawnej „Katolika”.

Zapytanie: W dodatku „Inwalid” do „Katolika Polskiego” nr. 8 z dnia 18. czerwca b. r. ogłoszono pod nagłówkiem: „Odszkodowania za nieszczęśliwe wypadki”, że sejm przyjął ustawę, według której wszyscy ci robotnicy, którzy ulegli nieszczęśliwym wypadkom przy pracy, mają otrzymać dodatkowe sumy wyrównawcze, za czas od 1. stycznia 1919 do lipca 1924 r. i przez to zostaną usunięte krzywdy tych poszkodowanych robotników i ich rodzin, którzy dotychczas bardzo nikłe zapomogi otrzymywali. Upraszamy o doniesienie, do jakich władz, czy urzędów o takowe wyrównanie zgłosić się można, gdyż Zakład Ubezpieczeń Społecznych Województwa Śląskiego w Król. Hucie takich wniosków wcale nie uwzględnia.

Poszkodowani powiatu Pszczyńskiego.

Odpowiedź: Powyższe rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27. grudnia 1924 r. ogłosiliśmy tylko w krótkim streszczeniu. Wzmiankowana nadpłata wyrównawcza nie odnosi się do Województwa Śląskiego. Tutaj jest jeszcze miarodajna ordynacja ubezpieczeniowa Rzeszy niemieckiej z dnia 19. lipca 1911 r. Powyżej wzmiankowane rozporządzenie nakazało dla Województwa Śląskiego tylko przeliczenie marki papierowej na złote polskie, w sprawie ustalenia zarobku podstawowego, od którego policzają się renty urazowe. Według tego rozporządzenia policza się: za każdą markę aż do końca 1914 roku — 1,20 zł, za każdą markę w roku 1915 — 1,15 zł, za każdą markę w roku 1916 — 1,10 zł, w pierwszym półroczu 1917 — 1,00 zł, w drugim półroczu 1917 — 0,90 zł, w pierwszym półroczu 1918 — 0,80 zł, w drugim półroczu 1918 — 0,60 zł itd. Od zarobków na mocy przeliczenia stwierdzonych płaci się rentę urazową w tej wysokości w jakiej według poświadczenia lekarskiego ostatecznie ustalona została i to: za bieżący rok 1925 w wysokości 70 procent, w roku 1926 w wysokości 80 proc., w r. 1927 w wysokości 90, a począwszy od roku 1928 w wysokości całych 100 procent.

—o—